

РЕШЕНИЕ

№ 1759

гр. София, 14.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 28.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **9434** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – 207 от АПК вр. чл. 125 от Закона за държавния служител.

С депозирана на 02.10.2012 г. чрез пощенски оператор искова молба Н. Р. С. от [населено място] е предявил срещу Агенция Митници иск за присъждане на сумата 1533,39 лв, представляваща обезщетение за забавено изпълнение на присъдено и изплатено обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител в размер на 9769,62 лв за периода 16.03.2011 г. – датата на исковата молба до съда, до датата на изплащане на обезщетението – 21.09.2012 г.

С допълнителна искова молба /л. 39 от делото/ от 13.11.2012 г. С. моли искът се счита предявен за сумата 2794,05 лв представляваща сбор от изтекли лихви за забава в размер на 1260,66 лв за времето от 16.12.2009 г. – датата на издаване на заповед № 10153 на директора на Агенция „Митници”, с която е прекратено служебното правоотношение, до датата на исковата молба, въз основа на която е образувано адм. дело № 3534/2010 г. – 15.03.2011 г. и претендираната с исковата молба от 02.10.2012 г. законна лихва в размер на 1533,39 лв от датата на исковата молба до съда – 16.03.2011 г. до 21.09.2012 г. – датата на плащане на обезщетението.

В съдебно заседание на 13.12.2012 г. С. уточнява, че исковата сума 2753,97 лв представлява сбор от сумата 1220,58 лв изтекли лихви за периода 30.12.2009 г. – 15.03.2011 г. и законна лихва от 16.03.2011 г. до 21.09.2012 г. Началният момент на претенцията е 30.12.2009 г., тъй като това е датата, на която оспорването на заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение между С. и Агенция Митници е

постъпила в администрацията на ведомството. В тази връзка процесуалният представител на ответника възразява, че претенция за лихви върху обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСЛ е заявена едва в исковата молба, въз основа на която е образувано настоящето производство.

Съображения за допустимост и основателност на иска, съответно - за неоснователност на възражението за прихващане /доколкото получената от С. сума не е 1221,20 лв и представлява брутно възнаграждение преди данъчно облагане/, включително данни от информационна система за изчисляване на лихви са постъпили по делото на 27.12.2012 г. и на 21.01.2013 г.

В хода на устните състезания ищецът сочи началната дата на претенцията си за присъждане на законна лихва – 22.01.2010 г. – датата, на която в АССГ е заведена жалбата на С. срещу заповед № 10153/16.12.2009 г. на директора на Агенция „Митници”, съдържаща и искане за обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл – така и становище на л. 94 от делото.

Ответникът, Агенция „Митници”, в писмен отговор оспорва иска по размер и прави възражение за прихващане на исковата сума със сумата 1221,20 лв заплатено на С. обезщетение с правно основание чл. 106, ал. 4 ЗДСл, преведено по банковата сметка на служителя на 25.01.2010 г.

Прокурорът от СГП предлага искът да бъде отхвърлен.

От фактическа страна се установява:

С решение № 2620/ 31.05.2011 г. по адм. дело № 3534/ 2010 г. на АССГ, I отделение, 2 състав Агенция „Митници” е осъдена да заплати на Н. Р. С. на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл обезщетение за периода, през който не е заемал държавна служба, считано от 21.12.2009 г. до 21.10.2010 г. в размер на 9769,62 лв както и на основание чл. 143, ал. 1 АПК разноси в размер на 14 лв. Решението е влязло в сила 06.07.2011 г. Сумата е получена от ищеца на 21.09.2012 г.

Не се спори, а това е видно от мотивите към съдебния акт, с решение № 871/ 12.04.2010 г. по адм. дело № 720/ 2010 г., оставено в сила с решение № 3082/ 01.03.2011 г. на ВАС, V отделение по адм. дело № 7540/ 2010 г. е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение между ищеца и Агенция „Митници”.

С. не оспорва, че е получил обезщетение за неспазен срок на предизвестие по чл. 106, ал. 4 ЗДСл в размер на 1221,20 лв.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл /в редакцията към момента на възникване на правото с признаване незаконосъобразността на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, доколкото новият материален закон при липса на регламентация на заварените правоотношения действа занапред, или от 01.07.2012 г./, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата. В чл. 122, ал. 1 от ЗДСл е предвидено, че при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният

служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. С влязло в сила на 06.07.2011 г. решение по адм. дело № 3534/ 2010 г. на АССГ, I отд., 2 с-в на служителя е присъдено обезщетение в размер на brutната заплата за цялото време, през което не заема държавна служба в размер на 9769,62 лв, което е изплатено на С. на 21.09.2012 г.

Съгласно т. 4 от ТР № 3/ 2004 г. на ОСГК на ВКС когато се претендират вреди от незаконни актове на администрацията, вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване. При незаконни фактически действия на администрацията този момент е тяхното преустановяване. От така определените моменти на изискуемост започва да тече погасителната давност и се дължи мораторна лихва. В конкретния случай претенцията за присъждане на лихви е с начален момент датата, на която оспорването срещу акта за прекратяване на служебното правоотношение, съдържащо и искане за обявяване на нищожността му, е постъпило в АССГ. Правото на вземане за обезщетение възниква на датата, на която влиза в сила отмяната на незаконосъобразния акт, като последица от който са претърпени вредите, в случая 01.03.2011 г. С решение № 871/ 12.04.2010 г. по адм. дело № 720/ 2010 г., оставено в сила с решение № 3082/ 01.03.2011 г. на ВАС, V отделение по адм. дело № 7540/ 2010 г. Законната лихва върху главницата от 9769,62 лв за периода 01.03.2011 г. до датата на плащането – 21.09.2012 г., или според разпечатките, изготвени от ищеца и намиращи се на л. 5 и 43 от делото възлиза на 1574,83 лв. За разликата до пълния предявен размер на претенцията искът следва да се отхвърли.

По възражението за прихващане:

В процесуалноправната доктрина е безспорна тезата, че с възражение за прихващане ответникът може да си послужи и когато спорът относно неговото вземане не е подведомствен на сезирания съд. Материалноправният ефект на изявлението за прихващане е погасяване на насрещните вземания до размера на по – малкото от тях, и то с обратна сила – от деня, в който са били налице условията по чл. 103 от ЗЗД, за да бъде извършено прихващането. Възражението за прихващане на изплатените на ищеца от Агенция „Митници” обезщетение по чл. 106, ал. 4 ЗДСл в размер на 1221,20 лв е валидно, като изхождащо легитимиран субект носителя на претендираното вземане и допустимо по изложените по горе съображения, но неоснователно: Съгласно актуалната практика на ВАС /реш. по дело № 968/2012 г. V отд./ сумата, която служителят е получил за неспазения срок на предизвестиято съгласно чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, има предназначение да компенсира вредите от неизпълнението на задължението на органа да го предизвестят, поради което с отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение не подлежи на връщане като платена на отпаднало правно основание.

По изложените съображения искът е частично основателен и следва да бъде уважен в размера 1574,83 лв законна лихва върху присъдено и изплатено обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл в размер на 9769,62 лв за периода 01.03.2011г. до датата на плащането – 21.09.2012 г. За периода от 22.01.2010г. до 01.03.2011 г. претенцията за присъждане на законна лихва е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и при заявените искания от тях разноси се следват на двете страни. Такива по делото се доказват в размер на 134 лв за транспорт по приложени автобусни билети. Ползваните от С. услуги от пощенски оператор не се намират в пряка причинна обусловеност с делото, и отразяват желанието му да заявява и обосновава процесуалната си позиция многократно. Съразмерно на уважената част от иска на С. се следва сумата 76,62 лв. Пропорционално на отхвърлената част от иска на ответника се присъжда юрисконсултско възнаграждение в размер на 151 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ” да заплати на Н. Р. С. от [населено място] сумата 1574,83 /хиляда петстотин седемдесет и четири цяло и осемдесет и три стотни/ лв законна лихва върху присъдено и изплатено обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл в размер на 9769,62 лв за периода 01.03.2011г. до датата на плащането – 21.09.2012 г., както и разноси по делото в размер на 76,62 /седемдесет и шест цяло и шестдесет и две стотни/ лв.

ОТХВЪРЛЯ иска на Н. Р. С. от [населено място] срещу АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ” за присъждане на законната лихва за забава върху дължимото и заплатено на 21.09.2012 г. обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за периода 22.01.2010 г. – 01.03.2011 г.

ОСЪЖДА Н. Р. С. от [населено място] да заплати на АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ” юрисконсултско възнаграждение в размер на 151 /сто петдесет и един/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: